

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 097-0-Kž-06-000096
Brčko, 29.06.2007. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudaca Dragane Tešić, kao predsjednika vijeća, Ilje Klaić i Josipe Lucić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tanje Šakić, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog B.D. zv. P. sina M. iz D.B. – općina B., zbog kaznenog djela – Ubojstvo u pokušaju iz članka 36. stavak 1. Kaznenog zakona Republike Srpske – poseban dio, a u svezi sa člankom 19. Kaznenog zakona Republike Srpske – opći dio, odlučujući o žalbama branitelja optuženog B.D., odvjetnika P.P. iz B., punomoćnika oštećene D.L., odvjetnika D.D. iz B. i Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K.84/01 od 30.06.2006. godine, na javnoj sjednici vijeća održanoj dana 26.06.2007. godine u prisutnosti Zamjenika Javnog Tužitelja Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine Gojka Stjepanović, optuženog B.D., a u odsutnosti njegovog uredno obavještenog branitelja P.P. odvjetnika iz B., oštećene D.L. i njenog punomoćnika D.D. odvjetnika iz B., donio je i javno objavio dana 29.06.2007. godine

P R E S U D U

Odbijaju se kao neosnovane žalba branitelja optuženog B.D., odvjetnika P.P. iz B., žalba punomoćnika oštećene D.L., odvjetnika D.D. iz B. i žalba Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, te presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K.84/01 od 30.06.2006. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj K.84/01 od 30.06.2006. godine, optuženi B.D. zv. P. oglašen je krivim da je radnjama poblize opisanim u izreci navedene presude počinio kazneno djelo – Ubojstvo u pokušaju iz članka 36. stavak 1. Kaznenog zakona Republike Srpske – poseban dio (u daljem tekstu: KZ-a RS – poseban dio), a u svezi sa člankom 19. Kaznenog zakona Republike Srpske – opći dio (u daljem tekstu: KZ-a RS – opći dio), pa ga je prvostupanjski sud primjenom navedenog zakonskog propisa te članaka 42. i 43. KZ-a RS – opći dio, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

Temeljem članka 50. KZ-a RS – opći dio, optuženom je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 15.12.1994. do 26.09.1995. godine.

Temeljem članka 69. stavak 2. KZ-a RS – Opći dio, predmet upotrijebljen za izvršenje kaznenog djela i to pištolj marke CZ – call 9.00 mm, fabrički broj ..., vlasništvo A.D. iz D.B. je oduzet od počinitelja kaznenog djela optuženog B.D.

Temeljem članka 188. stavak 1. Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP-a BD BiH) optuženi je obvezan na plaćanje troškova kaznenog postupka u iznosu od 5.652,50 KM i paušal za rad suda u iznosu od 100,00 KM sve u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbe su u zakonskom roku izjavili branitelj optuženog B.D., odvjetnik P.P. iz B., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede materijalnog Zakona – propisa i odluke o troškovima postupka, punomoćnik oštećene D.L., odvjetnik D.D. iz B., zbog odluke o kazni i odluke suda o troškovima kaznenog postupka, te Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine žalbu je izjavilo zbog odluke suda o kazni (članak 300. stavak 1. ZKP-a BD BiH).

Branitelj optuženog P.P., odvjetnik iz B., podneskom od 25.07.2006. godine dao je odgovor na žalbu Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine.

Branitelj optuženog P.P., odvjetnik iz B., žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje vidi u tomu da je predmetna optužnica nategnuta i iskontruirana pošto se u njoj, a kasnije i u prvostupanjskoj presudi, netočno tvrdi da optuženi B.D. i pok. R.I. došli u sukob sa pok. P.Z., iako je iz svih provedenih dokaza proizilazi da je pok. Z. verbalno i fizički napao na D. i I. i da je taj napad kontinuirano trajao sati i pol vremena. S druge strane I. i D. nisu htjeli sukob sa Z., nego su mu nuduli piće, čak se I. želio pozdraviti sa Z. ali je on to odbio. Analizom obrazloženja prvostupanjske presude dolazi se do zaključka da je sud iz izjava saslušanih svjedoka citirao ono što ide u prilog zaključka da je optuženi počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, ne uviđajući da među tim izjavama postoji kontradiktornost oko momenta kada je optuženi pucao iz pištolja u P.Z. Svjedoci G.S. i D.B. su izjavili da je Z. okrenuo i pošao prema stolu za kojim je sjedio D. i da su vidjeli gdje on ustaje, vadi pištolj i puca u pravcu pok. P.Z.. Iz iskaza saslušanih svjedoka vidljivo je da je pok. Z. skoro sat i pol vrijeđao i maltretirao B.D. i R.I., zbog čega je u jednom trenutku, po riječima konobara D.B., B.D. tražio šefa kafane da ga zaštiti. U obrazloženju prvostupanjske presude sud je pogrešno zaključio da se oštećeni Z. naglo okrenuo u namjeri da se vrati k stolu optuženog, što nije točno jer je svjedok D.B. u svojoj izjavi naveo da je vidio da je Z. brzim korakom krenuo prema optuženom B.D. i bio na svega metar od optuženog kada je on pucao u njega, dakle radi se o kontradiktornim izjavama koje je sud bio dužan objasniti. Sud također nije povjerovao iskazu optuženog B.D. da je oštećeni P.Z., u momentu kada je krenuo prema D., imao pištolj u ruci zaboravljajući pri tom na izjavu vještaka balističara Ž.P., koji je pred sudom izjavio da je pištolj koji je vještačio nađen pored tijela pok. P.Z. Da je sud "pogledao" izjavu pokojnog R.I. vidio bi da je ovaj izjavio da je pokojni P.Z. istrčao iz kafića s pištoljem u ruci prijeteći I. da će ga ubiti. Sud je dalje pogrešno zaključio da je udaljenost između optuženog i oštećenog u trenutku pucnjave bila između 2,5 do 4 metra s obzirom da je tijekom rekonstrukcije utvrđeno da je od "usta cijevi" do oštećenog udaljenost 2,4 metra, a i sam optuženi D. je to potvrdio. Sa takve

udaljenosti optuženi je mogao bez problema pogoditi oštećenog da je to htio, što potvrđuje i vještak Z.J. a i svjedok R.Ć. u svojoj izjavi navodi da misli da optuženi nije imao namjeru pogoditi njega, a ni pok. P.Z.

Nesporno je da oštećeni P.Z. bio opasan čovjek, sklon bezrazložnom maltretiranju drugih ljudi i da ga se, s obzirom da je bio fizički znatno slabiji, optuženi B.D. bojao. S obzirom da je utvrđeno da je pok. Z. te prilike kod sebe imao dva pištolja, makar u trenutku kada je krenuo prema optuženom D. u ruci i nije imao pištolj, optužen je u tom trenutku osjetio da je ugrožen njegov tjelesni integritet i život, pa je radi toga i pucao u oštećenog Z. da bi od sebe odbio protivpravni i neskrivljeni napad. Radi toga branitelj smatra da je optuženi B.D. bio u "situaciji nužne obrane" kada je pucao prema oštećenom P.Z., a u najgorem slučaju u prekoračenju nužne obrane.

U radnjama optuženog nema umišljaja na počinjenje kaznenog djela koje mu se stavljaju na teret, jer je nesporno utvrđeno da je optuženi pucao tri puta i nije pogodio oštećenog, od toga čak dva puta u ekstremitete oštećenog. Stoga se može sa sigurnošću reći da u radnjama optuženog nema umišljaja, kao bitnog elementa kaznenog djela, a to je namjera da oštećenog ubije. Ovdje se može eventualno govoriti o postojanju drugog kaznenog djela – Ugrožavanje sigurnosti ali nikako o pokušaju ubojstva, zbog čega branitelj smatra da je sud počinio povredu kaznenog zakona na štetu optuženog B.D., jer ga je oglasio krivim umjesto da ga oslobodi od optužbe.

Stoga branitelj optuženog predlaže da ovaj sud usvoji žalbu, preinači prvostupanjsku presudu i optuženog oslobodi od optužbe. Također predlaže da ovaj sud oslobodi optuženog od plaćanja troškova kaznenog postupka u iznosu od 5.562,00 KM, pošto optuženi i njegova supruga imaju troje maloljetne djece, a nijedno nije zaposleno, pa bi plaćanje tih troškova moglo obitelj optuženog dovesti u tešku materijalnu situaciju.

Punomoćnik oštećene D.D., odvjetnik iz B. u žalbi na prvostupanjsku presudu zbog odluke suda o kazni navodi da je izrečena kazna od 1 (jedne) godine zatvora optuženom, uz uvažavanje svih olakšavajućih okolnosti koje je u obrazloženju presude cijenio sud, apsolutno blaga i da se može smatrati nagradom, a ne kaznom. Ovakvom stavu punomoćnika oštećene ide i činjenica da je tužiteljstvo predmetne radnje optuženog kvalificiralo kao – Ubojstvo u pokušaju iz članka 36. stavak 1. u svezi sa člankom 19. KZ-a RS – poseban dio, iako je iz svih utvrđenih okolnosti očito da se radi o dogovoru optuženog B.D. i pokojnog R.I., da liše života pokojnog P.Z., tako da bi primjerenija pravna kvalifikacija ovim radnjama bila Ubojstvo iz članka 36. stavak 1. KZ-a RS učinjen u saizvršilaštvu. U žalbi se dalje tvrdi da je neopravdano sud kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog cijenio njegovu bitno smanjenu uračunljivost u ocijeni počinjenja djela, kao činjenicu da se događaj desio u vrijeme rata, što po mišljenju punomoćnika oštećene ne bi također trebalo imati nikakve veze sa stupnjem kaznene odgovornosti optuženog i društvene opasnosti djela koje je počinio. Neopravdano prvostupanjski sud pri odmjeravanju kazne kao parametar uzima doprinos oštećenog tretirajući ga kao nasilnu osobu, s obzirom da u konkretnom slučaju oštećeni P.Z. nije ispoljavao takve osobine, jer kritične prigode, osim evidentnog verbalnog sukoba nije bilo drugog razloga da optuženi pokuša lišiti života oštećenog. Prema tvrdnjama žalitelja iz presude se ne vidi da li je sve navedene olakšavajuće okolnosti sud cijenio kao osobito olakšavajuće što bi omogućilo

primjenu zakonskih odredbi o ublažavanju, a ako nije onda žalitelj ne vidi zakonskog osnova za ovako drastično ublažavanje kazne. Stoga predlaže apsolutno strožije kažnjavanje optuženog B.D.

U pogledu dosuđenih troškova kaznenog postupka punomoćnik oštećene smatra da je sud pri dosuđenju troškova kaznenog postupka trebao razdvojiti troškove svjedoka i vještaka od troškova punomoćnika oštećene koji su povodom vođenja ovog postupka nastali, pa stoga potražuje troškove u iznosu od 3.900,00 KM, prema troškovniku priloženom u spis suda.

Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u svojoj žalbi izjavljenoj u pogledu odluke prvostupanjskog suda o kazni koju je odmjerio optuženom ističe da ona nije adekvatna težini počinjenog kaznenog djela i okolnostima pod kojim je počinjeno. Počinjenjem ovog kaznenog djela optuženi B.D. je utjecao na likvidaciju oštećenog P.Z., koji je nakon postupka optuženog istrčao van ugostiteljskog objekta O., gdje ga je sačekao R.I. i ispalio u njega dvadesetak metaka. U žalbi se dalje navodi da je prvostupanjski sud izvršio ublažavanje kazne optuženom ispod zakonom propisanog minimuma za predmetno djelo iako za to nije imao dovoljno osnova. Olakšavajućim okolnostima koje je cijenio prvostupanjski sud dat je daleko veći značaj nego što ga te okolnosti objektivno imaju, pa je stoga optuženom trebalo izreći kaznu na granici posebnog minimuma za konkretno kazneno djelo. Stoga u žalbi predlaže da ovaj sud uvaži žalbu i preinači prvostupanjsku presudu, tako što će optuženom izreći strožiju kaznu u duljem vremenskom trajanju, u granicama propisane kazne za kazneno djelo za koje mu se sudi.

U odgovoru na žalbu Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, branitelj optuženog P.P., odvjetnik iz B., predlaže da se žalba odbije kao neosnovana, s obzirom da je prema utvrđenom činjeničnom stanju optuženi B.D. postupao u nužnoj obrani. Ako pak bude prihvaćeno da je optuženi počinio kazneno djelo za koje je optužen, onda je zbog niza olakšavajućih okolnosti kazna optuženom trebala biti manja od izrečene, jer sve okolnosti koje tužiteljstvo smatra otežavajućim, to ni u kom slučaju nisu jer ulaze u obilježje bića kaznenog djela koje se optuženom stavlja na teret. Neosnovano tužiteljstvo inzistira da se okolnost da se događaj desio u ratu, trebala cijiniti kao otežavajuća okolnost, jer je logično da je sud cijeni kao olakšavajuću zbog same prirode rata i ponašanja ljudi u takvim prilikama. Isto tako pravilno je prvostupanjski sud cijenio veliki doprinos pokojnog P.Z., koji se te prilike ponašao nasilnički i glavni je uzrok svih događanja, pa i njegove smrti. Stoga branitelj optuženog smatra da je žalba Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine neosnovana i da su postojali uvjeti da optuženi bude još blaže kažnjen.

Na javnoj sjednici kaznenog vijeća ovog suda od 26.06.2007. godine Zamjenik Javnog Tužitelja Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine G.S., kao i punomoćnik oštećene D.D., odvjetnik iz B., ostali su kod svih navoda i prijedloga iz žalbe, dok je pak optuženi B.D., u odsutnosti uredno pozvanih branitelja P.P., odvjetnika iz B., ostao kod svih navoda iz žalbe i odgovora na žalbu koje je u pismenoj formi naveo njegov branitelj.

Ovaj sud je postupio u smislu članka 306. ZKP-a BD BiH i ispitao prvostupanjsku presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbama branitelja

optuženog, punomoćnika oštećene i Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude, zbog slijedećih razloga:

Razmatrajući žalbene prigovore branitelja optuženog B.D., odvjetnika P.P. u pogledu osporavanja pravilnosti činjeničnog stanja na kojem je prvostupanjski sud utemeljio pobijanu presudu ovaj sud nalazi da su svi prigovori izneseni u žalbi neosnovani. Naime, nije sporna činjenica da je pok. P.Z. tijekom sporne večeri i boravka u kafiću O. u B.P. došao u sukob isključivo sa optuženim B.D. i pok. R.I., očito zbog samo njima znanih ranijih međusobnih nesporazuma. Isto tako nije sporno da je pokojni P.Z. u više navrata tijekom večeri prilazio stolu za kojim su sjedili optuženi B.D. i pok. R.I. prijeteći im, zbog čega je optuženi čak intervenirao kod konobara D.B. da pozove gazdu da ga zaštiti od oštećenog. U tom smislu je evidentan konflikt između oštećenog P.Z. i optuženog B.D., te R.I., koji je po ocjeni ovog suda uvod u kasnija događanja, tako da je izlišan prigovor branitelja da se nije radilo o sukobu, nego o verbalnom i fizičkom napadu oštećenog Z. na optuženog D. i I., jer se u principu time ništa ne mijenja na stvari, osim u pogledu motiviranosti optuženog B.D. da nešto kasnije isplati tri hica iz pištolja u oštećenog P.Z.

Kada je u pitanju sporni momenat na kojeg u žalbi ukazuje branitelj, a koji se odnosi na to da li se oštećeni P.Z. neposredno prije no što će optuženi B.D. izvaditi pištolji pucati u njega, bio za šankom ili se pak bio naglo okrenuo prema stolu optuženog, odnosno brzim korakom krenuo prema stolu optuženog, kako to u žalbi tvrdi njegov branitelj, valja istaknuti da ni oko ovog detalja, po ocjeni ovog suda nema spora. Naime, svjedok D.B. na čiji iskaz se ponajviše poziva branitelj, u svom iskazu datom na glavnoj raspravi od 11.05.2006. godine doslovce je izjavio "da je vidio P. kada vadi pištolj, tada je P.1 licem bio okrenut prema šanku", tako da je upitna tvrdnja branitelja da se oštećeni P.Z. brzim korakom uputio kao stolu optuženog B.D., nakon čega je optuženi izvadio pištolj i počeo pucati. Ovakve tvrdnje branitelja bi mogle imati mjesta ali u kontekstu činjenice da je oštećeni okrećući se za šankom uočio trenutak kad optuženi vadi pištolj iza pojasa, pa se naglo ustremio prema njemu da ga spriječi u nakani da puca, pa pošto je optuženi ipak zapucao u njega, oštećeni se dao u bjeg kroz izlazna vrata. U pogledu ove činjenice branilac optuženog zanemaruje izjave svjedoka R.Č., koji je tim povodom na zapisnik kod istražnog suca izjavio, citiramo "nakon izlaska ovog momk iz kafića (R.I.), možda je proteklo 20 sekundi, ustaje P. (B.D.) iza svog stola, drži pištolj u ruci, pošao je prema Č. (pok. P.Z.) i u tom momentu su bili okrenuti jedan prema drugom na rastajanju od jedno 3 metra... nešto je rekao Č., ali ja nisam razumio šta i počeo je da puca...", dok je pak svjedok G.L., istom prigodom, povodom ovog detalja doslovce izjavio, citiramo "Č. se tada počeo da okreće prema stolu gdje su se nalazila ova dvojica momaka i tada sam vidio da ustaje ovaj koji je imao borbeni prsluk, kreće prema Č. i puca...". Iz ovih izjava je očigledno da su tvrdnje branitelja neutemeljene pošto ni jedan od saslušanih svjedoka, koji je bio očevidac događaja, nije opisao ovaj momenat na način kako u žalbi tvrdi branitelj optuženog.

U tom smislu ne stoje ni tvrdnje branitelja da je prvostupanjski sud pogriješio kada nije prihvatio navode obrane optuženog u kojoj tvrdi da je oštećeni P.Z. kada se uputio prema optuženom držao u ruci pištolj, jer to naprosto nije bilo moguće prihvatiti kao utvrđenu činjenicu pošto tu okolnost nije potvrdio ni jedan od saslušanih svjedoka, a to što je pored mrtvog tijela pok. P.Z. nađen pištolj nema

nikakvog značaja za događaj unutar kafića O. ako se zna da je nakon tog događaja uslijedila pucnjava izvan kafića između pok. R.I. i pok. P.Z.

Bezrazložno branitelj prigovara da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da je oštećeni u momentu pucanja od optuženog bio udaljen između 2,5 i 4 metra iz prostog razloga što se ovakav zaključak suda temelji na nalazu i mišljenju vještaka Z.J., koji je učestvovao prigodom rekonstrukcije događaja, a koji je tim povodom na glavnoj raspravi od 23.05.2006. godine nedvojbeno potvrdio "da je osoba koja je pucala bila udaljena od 1,5 do 4,5 metara", u kom pravu se izjasnio i svjedok R.Č. navodeći da su se u momentu kada je optuženi pucao u oštećenog bili okrenuti jedan prema drugom na rastojanju od "jedno 3 metra". U tom smislu je ova činjenica od strane prvostupanjskog suda pravilno utvrđena.

Što se tiče tvrdnji branitelja optuženog da tijekom prvostupanjskog postupka nije utvrđen umišljaj optuženog da liši života oštećenog P.Z. s obzirom da u tom pravcu ide i činjenica da je za tako male udaljenosti osobu lakše pogoditi nego promašiti, kao i da je iz pravca putanje ispaljenih metaka razvidno da su ispaljeni nisko u smjeru ekstremiteta oštećenog s očitim ciljem da se oštećeni P.Z. zaplaši, valja istaknuti da nije upitan strah i alkoholiziranost optuženog u momentu pucanja u oštećenog zbog čega je od strane vještaka neuropsihijatra G.M.P. i utvrđeno da je optuženi u momentu počinjenja djela bilo bitno smanjeno uračunljiv, međutim njegova namjera za počinjenje djela je očigleda zbog činjenice da je pištolj s tim ciljem pozajmio od A.D.. Kada je u pitanju položaj oštećenja koje su izazvali ispaljeni hici, treba naglasiti da upravo jedan ispaljeni hitac koji je promašio oštećenog i udario u ogledalo iznad šanka (označen u fotodokumentaciji broj "6") najuvjerljivije govori o namjeri optuženog, za koji je vještak Z.J. na glavnoj raspravi od 23.05.2006. godine ustvrdio "projektil označen brojem "6" koji je ošteti zid mogao je povrijediti prisutne u gornjem dijelu tijela". U tom smislu besmislene su tvrdnje branitelja u pogledu namjera optuženog usmjerenih na zastrašivanje oštećenog, a sasvim razborit zaključak prvostupanjskog suda u pogledu umišljaja optuženog na lišenje života oštećenog. Činjenica da je optuženi sa tri hica promašio oštećenog ne govori ništa o njegovom umišljaju na počinjenje djela koje mu se stavlja na teret, bez obzira što je sa tako male međusobne udaljenosti optuženog i oštećenog "bilo teže promašiti nego pogoditi", jer ta činjenica nije opredjeljujuća za utvrđivanje namjere optuženog kao bitnog obilježja djela za koje je optužen.

Nema uporišta u utvrđenom činjeničnom stanju tvrdnja branitelja optuženog da je iz svih okolnosti očigledno da je optuženi postupao u stanju nužne obrane iz prostog razloga što iskazom ni jednog svjedoka nije utvrđeno da je oštećeni P.Z. kanio sa ili bez oružja u ruci da napadne optuženog B.D., jer se napadom ne može smatrati višekratno prilaženje oštećenog stolu za kojim su sjedili optuženi D. i I.. U tom slučaju bi optuženi imao razlog za obranu mnogo ranije no što je do pucnjave došlo, s obzirom da je oštećeni Z. znatno ranije fizički nasrnuo na R.I. Iz postojećih utvrđenih činjenica nesporne su prijetnje i uvrede koje je oštećeni upućivao cijelo vrijeme svog boravka u kafiću optuženom D. i I., zbog čega je strah optuženog opravdan, međutim isto tako ni jedan provedeni dokaz ne upućuje na pouzdan zaključak da je u momentu kada optuženi puca u oštećenog bio u tijeku napad od strane oštećenog, koji bi bio doveden u opasnost život optuženog, a niti da je takav napad predstavljao, bez obzira što je oštećeni P.Z. pri sebi imao dva pištolja. Da je oštećeni takvu svoju namjeru manifestirao mogao je to učiniti znatno ranije, stoga nema osnova u stvarnim

okolnostima događaja pozivanje branitelja na nužnu obranu, jer nužna obrana podrazumijeva postojanje istovremenog protupravnog napada, kako iz utvrđenih činjenica proizilazi da tog napada nije bilo, onda nije bilo ni nužne obrane, zbog čega je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da su se u radnjama optuženog ostvarila sva obilježja kaznenog djela pokušaja Ubojstva iz članka 36. stavak 1. u svezi sa člankom 19. KZ-a RS – poseban dio.

Razmatrajući prigovor branitelja optuženog da je prvostupanjski sud pri donošenju pobijane presude počinio povredu kaznenog zakona, ne navodeći određeno u čemu bi se ta povreda trebala ogledati, osim da je sud optuženog oglasio krivim i osudio umjesto da ga oslobodi od optužbe, te da bi se na temelju raspoloživih činjenica moglo eventualno govoriti o postojanju kaznenog djela – Ugrožavanje sigurnosti, ovaj sud smatra da utvrđeno činjenično stanje ne daje prostor za oslobađanje optuženog B.D. od optužbe po bilo kom osnovu predviđenom člankom 284. ZKP-a BD BiH. Isto tako nema činjeničnog osnova za tvrdnje branitelja da se radi o kaznenom djelu – Ugrožavanje sigurnosti iz članka 55. stavak 1. KZ-a RS – poseban dio, jer radnju počinjenja ovog kaznenog djela karakterizira verbalna prijjetnja počinitelja da će napasti na život ili tijelo, dok je u konkretnom slučaju došlo do uporabe vatrenog oružja usmjerenog na lišenje života oštećenog.

Neosnovan je prigovor branitelja optuženog u pogledu dosuđivanja plaćanja troškova kaznenog postupka, obzirom da su oni realno nastali vođenjem ovog kaznenog postupka, a branitelj tijekom prvostupanjskog postupka, a ni tijekom postupka po žalbi nije učinio vjerovatnim da bi njihovo plaćanje moglo da dovede u oskudicu obitelj optuženog.

Kada je u pitanju žalba punomoćnika oštećene D.D., odvjetnika iz B., potrebno je prije svega istaknuti da ZKP BD BiH u članku 293. stavak 4. propisuje tko može izjaviti žalbu protiv prvostupanjske presude predviđajući mogućnost da "oštećeni može pobijati presudu samo zbog odluke suda o troškovima kaznenog postupka i odluke o imovinsko-pravnom zahtjevu" i ni jednog drugog osnova. Kako je iz podnesene žalbe punomoćnika oštećene D.L. razvidno da prvostupanjsku presudu pobija zbog odluke o kazni, ovaj sud se u tom dijelu nije imao zakonskog osnova upuštati u razmatranje tog dijela žalbe.

Prije razmatranja dijela žalbe punomoćnika oštećene koji se odnosi na troškove kaznenog postupka prethodno valja navesti odredbe članka 185. stavak 2. točka 1. ZKP-a BD BiH, u kojim je navedeno da troškove kaznenog postupka obuhvaćaju "nužne izdatke oštećenog i njegovog zakonskog zastupnika". Kako je iz obrazloženja prvostupanjske presude vidljivo da u ukupne troškove od 5.652,00 KM, koje je optuženi dužan platiti, ulaze i nužni troškovi isplaćeni oštećenoj D.L., zahtjev punomoćnika oštećene za naknadu troškova od 3.900,00 KM je u potpunosti nezakonit i neosnovan.

Razmatrajući žalbu Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine u pogledu odluke prvostupanjskog suda o kazni od 1 (jedne) godine zatvora koju je izrekao optuženom, ovaj sud je našao da je ona u cijelosti neosnovana. Naime, bezrazložno se Javno tužiteljstvo Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine poziva da sud nije imao dovoljno osnova da optuženom odmjeri kaznu na granici posebnog minimuma kazne koja se primjenom odredbi o ublažavanju može izreći za konkretno

kazneno djelo. Pri odmjeravanju kazne optuženom prvostupanjski sud je opravdano uzeo u obzir niz olakšavajućih okolnosti koje su bitno utjecale na odluku suda o visini kazne o čemu je u obrazloženju presude dao uvjerljive razloge koje u cijelosti prihvata i ovaj sud. Tako je kao značajne olakšavajuće okolnosti sud opravdano cijenio činjenicu da je do počinjenja djela došlo u vrijeme rata koji bitno utječe na nizak prag tolerancije kod svakog tko je zahvaćen tim zbivanjima, zatim da je optuženi u vrijeme počinjenja djela bio osoba čije su sposobnosti da shvati značaj svoga djela i upravlja svojim postupcima bile bitno reducirane što je svakako važan faktor pri ocjeni stupnja kaznene odgovornosti optuženog. Pored toga, a što je po ocjeni ovog suda od suštinskog značaja, jeste okolnost da je oštećeni u velikoj mjeri svojim ponašanjem utjecao na krajnje neprimjeren postupak optuženog. Kada se k tomu pridodaju i osobne prilike optuženog kao i činjenica da prije počinjenja ovog djela nije osuđivan, onda je sasvim opravdana odluka prvostupanjskog suda da optuženom odmjereni kaznu ispod donje granice propisane člankom 36. stavak 1. Kaznenog zakona Republike Srpske – poseban dio, i da koristeći mogućnost blažeg kažnjavanja predviđen člankom 19. istog Zakona, optuženog osudi na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

Ovaj sud cijeni da je tako odmjerena kazna adekvatna konkretnoj težini kaznenog djela koje se optuženom stavlja na teret, te da će se tako izrečenom kaznom ostvariti svrha izricanja kaznenih sankcija.

Kako je iz svega do sada rečenog očigledno da su žalbe branitelja optuženog, Javnog tužiteljstva Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine i punomoćnika oštećene u dijelu u kojem je dopuštena, neosnovane ovaj sud je postupajući sukladno članku 313. Zakona o kaznenom postupku Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, odlučio kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Tanja Šakić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić